

Christian Chen

A Megachurch jelenségről

János 6: 14-15.

„Az emberek azért látva a jelt, amelyet Jézus tett, mondának: Bizonynal ez ama próféta, aki eljövendő volt a világra. Jézus azért, amint észrevette, hogy jönni akarnak és őt elragadni, hogy királlyá tegyék, ismét elvonult egymaga a hegyre.”

Azért ezt az ígérést szeretném megosztani veletek, mert ahogy sok helyre utazom a világban, ugyanazt a jelenséget látom mindenhol. A hívők pedig nem tudják, hogyan kezeljék ezt a jelenséget. Ez annyira elsőpró erejű, hogy fiataljainkat is nagyban befolyásolja. Amiről beszélek, az az óriásgyülekezet, angolul “Megachurch” (ejtsd: megacsörce) jelenség. Az USA-ban hogyan is határozhatjuk meg, hogy mi az óriásgyülekezet? Minden olyan gyülekezet, ami 2000 főnél több tagot számlál, óriásgyülekezetnek számít.

Az Egyesült Államokban több száz, majdnem ezer óriásgyülekezet van. Amikor Szingapúrba vagy Koreába utazok, ugyanazzal a jelenséggel találkozom. Houghston, Texasban a hétnél minden napján van közlekedési dugó, de vasárnap alig lehet közlekedni, mert több százezer ember gyűlik össze egy helyen. Valószínű, ez a legnagyobb óriásgyülekezet Amerikában. Ennek a gyülekezetnek a vezetője könyveket is írt, amelyek nagyon népszerűek. Amikor Szingapúrba látogatok, ott egy nagyon nagy óriásgyülekezetbe megyünk. Ott a lelkész egy népszerű énekes. A hely nagyon előkelően van felszerelve. Még a női mosdót is megmutatták nekünk, és szinte büszkék voltak arra, hogy úgy van tervezve és felszerelve, mint a színészeké. Szinte mindegyik összejövetelt azonnal tudják közvetíteni a TV-ben.

Amikor Koreába látogatok, ott két vagy három óriásgyülekezet van. Az egyik karizmatikus, egy másik presbiteriánus, egy pedig metodista. Amikor összejövetelt tartanak, néha stadiont kell kibérelniük, mert negyed-, vagy akár félmillióan is vannak.

Szingapúrban a gyülekezet vénei közül sokan aggódnak fiatal gyermekeikért. A szentek, akiket Szingapúrban ismerünk, ugyanígy jönnek össze, ahogyan ti itt. Nagyon egyszerűen és tisztán jönnek össze. A fiatalok azonban unatkozni kezdenek az ilyen összejöveteleken. Tehát amikor meghívják őket egy óriásgyülekezetbe, akkor a szemük tágra nyílik. Amikor énekelnek, akkor gyakorlatilag keresztyén rock'n'roll-t énekelnek. Természetesen, ez nagyon élettelinek tűnhet egy fiatal számára. És gyakran, amikor visszajönnek a szokásos alkalmakra, akkor nagyon le vannak hangolva. Úgy jellemzik azokat az összejöveteleket, hogy élettelik, elevenek. A saját alkalmakra pedig azt mondják, hogy nem élő, hanem szinte halott.

Gyakran, Szingapúrban is, amikor egy éneket énekelnek, nemcsak egy versszakot, hanem akár hetet is elénekelnek. Például J. N. Darby egyik énekét az eredeti 14 versszakról lerövidítették 7-re. Tehát vannak fiatalok, akiknek ez túl sok, és aztán fokozatosan eltűnnek. Olyan sok vonzó dolog van az óriásgyülekezetekben. És gyakran a fiataloknak könnyebb barátokat is szerezni ott. Amikor

elmegyek ide vagy oda, akkor a vének megkérdezik tőlem, hogyan kezeljük az ilyen helyzeteket. Mert ma sokan a sikert számokkal teszik egyenlővé. Ha van 2000 embered, akkor az sikert jelent. Ha csak 100 vagy 200 embered van, akkor nem vagy sikeres.

Tehát hogyan nézzünk szembe az ilyen jelenséggel? Nem tudok semmit a világnak erről a részéről. Nem tudom, mi történik Magyarországon vagy Romániában. De van egy nagyon fontos alapelv, ha visszatérünk Isten Szavához. Ha ismerjük az Úr módszerét, ahogy a Gyülekezetével bánik, akkor nagyon megvigasztalódhatunk. Az úgynevezett siker lehet, hogy nem siker, és az úgynevezett kudarc lehet, hogy nem kudarc. A kérdés a következő: hogyan, mivel mérhetjük a sikert vagy a kudarcot? Amit most olvastunk igeverseket, megvilágosítanak számunkra valamit. Amikor az Úr a földön járt, tudjuk, hogy az Úr azt mondta, „erre a sziklára építem fel a Gyülekezetemet”. Tehát természetesen, egy nap valóban fel fog épülni a Gyülekezet. És láthatjuk, hogy amikor az Úr a földön járt, voltak számára kihagyhatatlan lehetőségek. Ha ismerjük a tömegpszichológiát, és jó szervezők vagyunk, akkor tudjuk, hogy egy ilyen alkalom nagyszerű lehetőség az Úrnak arra, hogy tegyen valamit.

Ma, például, az Egyesült Államokban, az óriásgyülekezetben, mivel olyan sok ember látogatja ezeket az alkalmakat, hogyan lehet egy ilyen nagy hallgatóságot kezelni? Azt csinálják, hogy olyan embereket alkalmaznak, akiknek MBA (üzleti) diplomájuk van pl. a Harvard Egyetemről, és ezek az óriásgyülekezetek szervezői bemutatják ezeket a diplomás embereket, mert azt gondolják, ha tudják, hogyan kell egy céget működtetni, akkor azt is tudják, hogyan kell egy gyülekezetet igazgatni. Az Egyesült Államok déli részén vannak helyek, ahol még a McDonalds-ot is meghívják, hogy árulják hamburgereiket a gyülekezetükben. Még azt is mondják, hogy ha nem megyünk a világba, akkor a világot kell engednünk, hogy jöjjön el hozzánk. És ezért meghívják a McDonalds-ot és minden ilyen hasonlót.

A kérdésem a következő: Amikor az Úr azt mondta, „Ezen a sziklán építem fel Gyülekezetemet”, akkor kell lennie egy tervrajzának is. És nekünk meg kell tudnunk, hogy mi ez a terv.

Tavaly, amikor itt volt a konferencia, akkor emlékeztek, hogy János evangéliumának nyolc csodájáról volt szó. A Bibliában leírt 38 csoda közül kettő nagyon különleges, egyedülálló. Az egyik, az ötezer ember megvendéglése, mert ez az egyetlen csoda, amibe az Úr belevonja a tanítványait, hogy legyenek részei a csodának. És ezt követően történt egy másik csoda is, amikor az Úr a tengeren járt. És az az egyetlen olyan csoda, amikor az Úr csak a tanítványainak jelenik meg. A többi csodánál vannak más szemtanúk is, de ennél a csodánál csak a tanítványok az egyedüli szemlélők. A többi csodánál azt látjuk, hogy mit tesz az Úr, ennél a csodánál azt látjuk, hogy kicsoda Ő. Azt mondja: „Én vagyok az”. Tudjuk hogy „Én vagyok” a Messiás másik neve.

Ez a két csoda összekapcsolódik. A többi csoda egymástól független, ez a kettő viszont kapcsolódik egymáshoz. Az egyik azért különleges, mert a tanítványok már nem szemlélők, hanem résztvevők. A többi csodában a tanítványok szemlélik a csodát. Emlékeztek jól a történetre. Hogyan kapcsolódik össze ez a két csoda? Valahogyan az Úr tudja, hogy ez a tömeg őt királlyá akarja tenni. Tudjátok, az Úr valóban el fog jönni, és megalapítja a királyságát ezen a földön. A tanítványai már régóta vártak erre. De van valami a légkörben, amiből az Úr tudja, hogy királlyá akarják őt tenni.

Különösen ez előtt az esemény előtt, emlékeztek arra, hogy az Úr hogyan munkálkodott, és Bemérető János félreértette őt, és azt kérdezte, ha Te vagy a Messiás, akkor hogy van, hogy mégsem történik semmi. És mások is félreértették, mert azt mondták róla, hogy Belzebub által úzi ki a démonokat. Ha megfigyeljük mindezeket az eseményeket, amik az Úrral történtek, akkor azt mondhatjuk, hogy nem volt sikeres. Az emberek félreértették, vádolták, és ha még egyik csodát a másik után teszi is, senki sem fog hinni neki.

Ha nagy erőfeszítést teszel, és nem látod az eredményét, nem ér lelkesítő élmény, nem tapasztalsz valamilyen sikert, és csak a gyümölcssel vagy elfoglalva, amiért dolgozol, akkor a szíved elkezd egyre jobban csüggedni. Bármelykünk ilyen helyzetben szeretne valamilyen lökést, biztatást kapni.

Most eljött a pillanat, ötezer férfi, azon kívül nők és gyermekek, mind azt akarják, hogy az Úr legyen a királyuk. Ez kell, hogy legyen a legfontosabb pillanat, amire az Úr már várt. Gondoljuk meg, ha az Úr valóban megragadta volna ezt a lehetőséget, hogy nemcsak megalapítja a királyságát, hanem felépíti Gyülekezetét, akkor az minden bizonnyal óriásgyülekezet lett volna.

De valami oknál fogva, amikor az Úr meghallotta ennek a hírért, akkor láthatjuk, ha elolvassuk a többi evangéliumban is, hogy az Úr két dolgot tett. Először is azt, hogy nagyon jól ismerte a tanítványait. Tudjátok, miután véghezvitte a csodát, akkor ahol a csoda van, ott van Isten dicsősége is. Azt hiszem, a tanítványok annyira el voltak ragadtatva az ötezer ember megvendéglésétől, hogy nem akartak elmenni, időzni akartak ott egy kicsit. Tehát az Úr jól ismerte a tanítványait. A Máté evangéliumában az Úr arra kéri őket, hogy szálljanak be a hajóba, hogy menjenek el valahova, amíg ő elbocsátja a sokaságot. A sorrend nagyon fontos. Nem azt teszi, hogy először elbocsátja a sokaságot, és a tanítványokat csak azután küldi el, mert tudta, hogy a tanítványok lelkesedése akadály lehet. A görög egy nagyon erős szót használ, hogy az Úr szinte elhajtotta a tanítványokat a csónakhoz. Ezt a szót arra használják, ha állatokat hajtanak, terelnek valahova. Innen tudhatjuk, hogy a tanítványok már régóta várhattak erre az alkalomra. Ez egy kihagyhatatlan lehetőség volt. Ha az Úr meg akarja alapítani a királyságát, akkor ez a megfelelő alkalom. Honnan lehet ötezer embert szerezni? És a tanítványok nem értették, hogy az Úr miért akarja őket a tó másik partjára hajtani. Ez az egyik pont.

Aztán elbocsátotta az egész sokaságot. Ő pedig elvonult egyedül egy hegyre, mintha semmi sem történt volna. A csoda előtt az Atya jelenlétében volt, a csoda után újra az Atya jelenlétébe ment, de a kettő között 5000 ember lakott jól, aminek az lett az eredménye, hogy királlyá akarták őt koronázni. De semmi sem történt. A tanítványok számítása keresztül lett húzva, az Úr Jézus számára viszont a legfontosabb az, hogy lássa az Atya mosolygó arcát. Munkálkodott és sok gyümölcsöt termelt, de az a gyümölcs a mennyei Atya számára van. Ezt az Atya kezébe kell átadni, őneki pedig már nincs mit tenni vele. Nem a szükség volt az, ami vezette munkálkodását, hanem a mennyei Atya akarata.

Tudjuk, hogy a tanítványok hogyan követték az Úr utasításait. De nem értették, miért adta az Úr azt az utasítást. A szívük még mindig kötődött ahhoz a helyhez. De az Úr azt mondta: el kell hagyni azt a helyet. Engedelmeskedtek az Úrnak, de ellenszelet kaptak. Tehát ahhoz, hogy

engedelmeskedjenek az Úr akaratának, nagy erővel kellett evezniük. Akkor az egy rettenetes éjszaka volt. Tíz órahosszán át eveztek ellenszélben. A hold sem világított. A hegyen az Úr látott mindent, hogy mi történik. A tanítványok szinte semmire sem jutottak. Az Úr azt akarta, hogy menjenek Kapernaumba, de tíz órahossza után a sikerük nagyon-nagyon kevés volt. Olyan volt, mintha Európában akarnánk valahova eljutni autóval, de tíz órahossza után is még mindig ugyanabban a városban rostokolnánk. Ez történt akkor éjjel.

Tehát ahhoz, hogy engedelmeskedjenek az Úrnak, ezek a tanítványok nagyon keményen küzdöttek. Ha abba hagyták volna az evezést, a szél visszasodorta volna őket arra a helyre, ahol szerettek volna tovább maradni. Tíz órahossza után az Úr nem maradhatott tovább a hegyen, és odament a tanítványokhoz. És járt a vízen. Ő valóban az univerzum királya. De ezt nem engedte a világnak, hogy meglássa. Csak az övéinek engedte meglátni, hogy a vízen járva ő a világegyetem ura. És akkor mondta: „Én vagyok az.” A Biblia szerint a tanítványok nagy örömmel vették be a csónakba. Nagyon jól ismerjük a történetet. Tehát testvérek, az Úr az ötezernek nem jelentette ki magát, mint király. Elbocsátotta őket. Amint mondtam, ez egy ritka alkalom volt, de az Úr mintha semmit sem tudna a tömegpszichológiáról, szervezésről, igazgatásról. Végül az Úr talált tizenkét tanítványt, akik olyan hűségesek voltak, mert tíz órahosszán át eveztek, és nem adták fel, pedig tíz órahossza után az előrehaladás olyan kicsi volt, de ami abban a pillanatban történt, megelégtette az Urat. Tetszett neki, hogy kijelentse magát annak a maroknyi embernek, a 12 tanítványnak. Az ötezer ember megvendéglése a szolgálatunkról beszél, a vízen való járás pedig a bizonyosságtételünkről.

A kérdés a következő: Hogyan fogja az Úr felépíteni Gyülekezetét? Tehát a történetnek nincs vége itt. Ha tovább olvassuk az evangéliumot, felfedezzük, hogy az Úr ezzel a tizenkét emberrel kezdi, maroknyi, de hűséges emberrel, akik még az Úr parancsát sem értik igazán, hogy miért adta nekik azt az utasítást, csak követik az Úr akaratát a végsőig. Ezzel a maroknyi emberrel végzi az Úr az Ő munkáját.

Az Úr folytatja a munkáját, és néha ezer ember, néha tízezer ember követi, de Ő azt mondja nekik, „a rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészükük, de az Ember Fiának nincs hova fejét lehajtani.” És odafordul a tömeghez, és elkezd beszélni nekik a tanítványság feltételeiről. „Ha valaki jobban szereti atyját, anyját, stb. mint engem, nem lehet az én tanítványom.” „Ha valaki nem veszi fel a keresztyét, és nem követ engem, nem méltó énhozzám” „Ha valaki követni akar engem, hagyja el mindenét, és úgy kövessen engem.” Az emberek olyan lelkesen tömörültek köré, kívül-belül fel voltak hevülve, de az Úrnak hideg vizet kellett rájuk önteni. Ahogy olvassuk a Bibliát, láthatjuk, hogy az Úrnak sok remek alkalom kínálkozott, de sohasem a tömegre tekintett, tudta, hogy miért akarja az az ötezer ember őt királlyá tenni, mert tudta, hogy a Messiást csak péknek tartják. 'Csak adj nekünk valamit enni, mi pedig királlyá teszünk.'

Most már értjük, hogy miért van az, hogy sokan csak úgy követték, Ő azonban mindig csak egy maroknyi emberre figyel. Először tizenketten voltak, feltámadása után pedig megjelent 500 atyafinak, már nem tizenketten, hanem ötszázan voltak. Azt gondolhatjuk, hogy ha az Úr megjelent nekik, akkor mindegyik nagyon stabil lehetett, de kiderül, hogy az 500 közül még mindig voltak, akik kételkedtek. Tehát időről-időre mindig voltak, akik visszavonultak. Végül 120

ember maradt. Ők engedelmeskedtek az Úr szavának és várakoztak Jeruzsálemben, egy felső szobában.

Itt egy nagyon fontos mozzanat van. Pünkösd napján az Úr felkenetett, mint Úr és Király, és az Úr megkapta az Atya ígését, a Szent Szellemet és kitöltötte azt azon a napon. Az Élő víz folyama elkezdett kiáradni erre a földre azon a napon. Pál szerint, mi mindannyian ugyanabba a testbe merítettünk be, tehát 120 egyén 120 taggá vált Krisztus testében és még ennél is több történt. Ekkor megszületett a Gyülekezet Jeruzsálemben. Itt nem állhatunk meg, mert mivel a Gyülekezet megszületett, Krisztus teste elkezdett funkcionálni. Most már, amikor az Evangéliumot hirdetik, nem egyetlen tag erejére kell támaszkodni, hanem az egész test ereje ott van. Aztán 3000 ember tért meg, most már 3120 tag van a Krisztus testében, aztán még újabb 5000 tért meg, így most már 8120 tag lett bemenítve Krisztus testébe. Amikor Pált letartóztatták, több mint 10000 ember jutott üdvösségre Jeruzsálemben. A Gyülekezetet nem megszervezték, hanem a Gyülekezet megszületett. A Gyülekezet nem egy intézményi szervezet, hanem egy élő szervezet, élő test. Ha ez egy intézményi szervezet, akkor meg lehet hívni a nagy okosakat a leghíresebb egyetemekről, de a Gyülekezet Krisztus teste, és meg kell születnie. A történelem első óriásgyülekezete Jeruzsálemben született meg.

Semmi baj nincs a nagy számokkal. A kérdés az, hogy milyen féle tagokból áll? Testvérek, amikor az Úr megvendégelte az 5000 embert és megalapította volna a királyságát, az biztosan óriásgyülekezet lett volna, de az Úrnak nem ez a módszere. Az Úr módszere az, hogy maroknyi embert választ. A haladás lehet, hogy nagyon lassú, és az ár az, hogy az Úrnak meg kellett halnia a kereszten. A szülési fájdalom után az élet felszabadult, az egyetlen búzamaz sok termést hozott.

De ez csak az első zsenge története. A 120 ember olyan, mint 120 arany búzakaralász. De az Úr tovább munkálkodott, mert ezt a 120 arany búzakaralászt darabokká kellett őrölni. Mindegyik elveszítette egyéni függetlenségét, és nemcsak ennyi, hanem olajjal össze kellett őket gyúrni, ez történt Pünkösd napján. Aztán át kellett mennie a tűzön, mert a tanítvány nem lehet nagyobb a Mesterénél. Ha szolgálni akarjuk Mesterünket, akkor nekünk is ott kell lennünk, ahol Ő van. Pünkösd napján az Ószövetség szerint két kenyeret kellett meglengetni az Úr jelenléte előtt. Ez Krisztus Gyülekezete. Így építi fel az Úr a Gyülekezetet. Ez a története mind az egyetemes, mind a helyi gyülekezetnek.

Mindenhol, ahol az ÚR építi a Gyülekezetét, mindig egy maroknyi embert választ, akik egy nagyon fontos központi magot képeznek. Együtt imádkoznak, böjtölnek és bátorítják egymást. Mivel megtanulnak leckéket az Úr jelenlétében, az Úr folytatja munkáját közöttük. Nemcsak tizenkettő, hanem már ötszáz. Valószínű, vannak, akik túl nehéznek találják az egészet, ezért a számuk lecsökken ötszázról százhuszra. De ez a százhusz a legfontosabb. Megtanulják a kereszt leckéjét. Be vannak telve a Szent Szellemmel. És most már egyek Krisztusban. Ez nagy ébredést fog eredményezni. Ez történt a Gyülekezet történetében. Látjátok, így megy végbe az Úr akarata. Nem a szám a lényeg. Ha Atyánknak úgy tetszik, hogy megáld bennünket nagy létszámmal, hála legyen Neki érte. De ha nagy számról van szó, az a Krisztus élete növekedésének kell, hogy az eredménye legyen. Tehát csak ilyen alapon, nem pedig azon az alapon, hogy ötezer embert megvendégelünk. És láthatjuk, hogy építi az Úr a Gyülekezetét. Ha végig megyünk a négy evangéliumon, ezt a

következtetést vonhatjuk le. Ugyanakkor bátorítást is nyerhetünk. Nem lehet rövidebb utat választani. Az Úr a jászollal kezdte, és a trónon fejezte be. De ezt az utat a Golgotán keresztül kellett megtennie. Ha nincs kereszt, nincs korona sem. Ha nincs kereszt, nincs aratás sem. Természetesen, ha valaki földművelő, ha bármelyik farmert megkérdezzük, mindegyik várja a gazdag aratást. El fog jönni ez az aratás, de nem egy szervezeten keresztül, hanem azon a szellemi úton keresztül, amit az Úr Jézus megszabott.

Ezzel az Igerésszel szeretnék benneteket bátorítani. Tudom, ti mennyire hűségesek vagytok az Úr előtt, haladtok tovább, nem számít, mibe kerül az ár, készek vagytok az Urat követni. Mint a földművelők, természetesen, mi is kívánjuk az aratást, de néha elgondolkodunk, vajon miért olyan lassú a fejlődés.

Egy igaz történetet szeretnék megosztani veletek, mielőtt befejeznénk a ma esti alkalmat. New Yorkból jövök. Tudjátok, nagy kiváltság volt a számomra, hogy New Yorkban Stephen Kaung mellett élhettem. 1970 körül az Úr egy nagy megrázkódtatást engedett meg a világnak azon a részén. Az Úr népe közötti szellemi megrázásról beszélek. Kezdetben, a New York-i munkában Stephen Kaung is alaposan részt vett. De az egész munka összedőlt, szinte semmivé lett. Ha visszanézek, bizonyos vagyok, hogy az Úrtól volt az a megrázás, az a megtisztító folyamat az Úr népe között. Stephen Kaung testvérünk elköltözött az ország déli részére, először Washingtonba, majd Richmond-ba, Virginia államba. Később megtudtam, hogy az az időszak volt a legnehezebb a számára. Bizonyára sokszor állt az Úr előtt könnyek között.

Noha ő távol volt, maradt néhány testvér New Yorkban, egy maroknyi ember, akik összejöttek imádkozni. Úgy gondolták, hűségesek akarnak maradni az Úrhoz, nem számít, mi történik. De nagyon nehéz volt. Olyan volt, mint amikor egy épület összedől, és azután megpróbálunk építkezni, szinte teljesen lehetetlen. De azok a testvérek úgy látták, nincs más kiút, az Urat ezen az úton kell követniük. Eleinte nagyon érezték az Úr jelenlétét. Természetesen, azt várták, hogy minden növekedni fog. És ahogy telt egyik év a másik után, még mindig csak húszan voltak. Eleinte bátorították egymást, hogy várjanak még néhány évet és a dolgok meg fognak változni. Sokan mondták nekik, hogy miért küszködtök valamiért, ez így nem fog menni. És nagyon sok elbátortalanító vélemény jutott a fülükbe. És végül elcsüggedtek: 'Vajon valóban a jó irányba tartunk?'

Ha Isten akarátában vagyunk, a számok nem jelentenek semmit. De a szám növekedése mutatná, hogy van-e előrehaladás vagy sem. És voltak, akik azt mondták, hogy miért teszik ezt, miért nem pihennek egy kicsit. Úgyhogy már addig jutottak, hogy abbahagyják az egészet. De végül mégis keményen tovább eveztek, mint azok a tanítványok, és azt mondták, hűségeseknek kell maradnunk az Úrhoz. Igazából húsz évig eveztek. Még mindig keményen küzdöttek, és még mindig maroknyian voltak, de hűségesek akartak maradni az Úrhoz.

De testvérek, az Úr tud mindent. Amikor ezek a testvérek megtanulták a leckéket, hirtelen az Úr megváltoztatott mindent, és különböző helyekről sok embert hozott hozzájuk. Most már nem elég nagy a házuk, így kell építeniük egy nagyobb helyet, ahol elférnek. Tehát amikor már szinte feladjuk, de valóban megtanultuk a leckéket, akkor eljön az ébredés, amit nem tudunk

megmagyarázni. Először 100 férőhelyük volt a házukban, aztán amikor hirdették az evangéliumot, 200 ember volt jelen. Ezt valóban nem tudjuk mivel magyarázni.

Testvérek, ennek a történetnek én szemtanúja voltam. Eleinte Taiwanban tanítottam az egyetemen, a hetedik évem után egy évre ellátogattam New Yorkba, és láttam, hogy mi történt New York-ban. Akkor azt mondtam, nem tudok visszamenni az egyetemre Taiwanba. Úgy láttam, ott kell maradnom a szentekkel New Yorkban.

Tehát, testvérek, nem a számok a fontosak. Láttam más városban is hasonló helyzetet, ahol sokáig csak maroknyian voltak, és az egyik vasárnap az Úr 50-70 embert hozott közéjük. És meg voltak döbbenve. Nem voltak rá felkészülve. Pedig fel kellett volna rá készülniük. És amikor ez az 50-70 ember látta a helyzetüket, soha sem jöttek vissza azután. Nem tudjuk, mikor fog bennünket az Úr megáldani. Ezzel szeretnék benneteket biztatni. Azt gondolom, ha az Úr késik, ez az óriásgyülekezet (megachurch) jelenség mindenhol ott lesz.

Brazíliában például, egy áruházat akarnak megvenni, hogy elférjenek. Ha ellátogatunk Sao Paolo-ba, ott is van egy óriásgyülekezet, ahol 24 órán át vannak alkalmak. A lelkészek felváltva szolgálnak. És nagyon sok ember megy el oda. Ebben az óriásgyülekezetben nem a gazdagok adakoznak, hanem a szegények. Azt mondják nekik, hogy gyertek el az alkalomra, és démonokat űzünk ki, a szegénységnek a démonát, mert azt mondják, a szegénységnek is van egy démona. És az emberek olyan boldogok, mert azt gondolják, amikor ezt a démont kiűzték belőlük, akkor meg fognak gazdagodni. Ez nagyon népszerű Brazíliában. Brazília katolikus ország. Régebben 99.9% -a katolikus volt. Ha ellátogatunk bármelyik kisebb városba, mindenhol van legalább egy óriásgyülekezet. Ez a jelenség zajlik napjainkban. Ha fontos alapvetet akarunk kapni az Igéből, akkor tudni fogjuk, hogyan haladjunk tovább. Ezt szerettem volna megosztani veletek ma este. Ámen!

Elhangzott: Nagyvárád, 2008. július 1.